

Gas Erop

Gas Erop
Sander Janssen

Gas Erop

Copyright © 2016 Sander Janssen

Auteur: Sander Janssen

Druk: Pumbo.nl

Omslagontwerp: Sander Janssen

Vormgeving binnenwerk: Sander Janssen

Thriller/Roman.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Huisje, boompje, beestje...

Een knal. Een doffe dreun klinkt ergens in huis. Ik spring omhoog van de bank. Ik was bijna ingedut door de saaie voetbalwedstrijd die ik op heb staan, dus de schrik zit er goed in. Karlijn kan het niet zijn geweest. Zij is de deur uit om boodschappen te doen. Vreemd. Tijd om mijn denkbeeldige Supermanpak aan te trekken. Ik wil er zeker van zijn dat er niks aan de hand is. In de woonkamer is niks gevallen, want dan had ik het kunnen zien. Op naar de keuken, maar daar is ook niks aan de hand. De gang is ook veilig. Dan zal er boven iets zijn gevallen. In mijn werkkamer bijvoorbeeld. Ik ben de enige die daar komt. Voor de zekerheid toch kijken. Er liggen twee dozen op de grond. Een blauwe en een oranje. Gelukkig zonder inhoud. Geen dader te bekennen. Ik leg de dozen weer terug op de stapel. Achter me ritselt er iets. Twee kleine zwarte spitsoortjes komen uit een van de andere dozen vandaan, gevolgd door het hoofdje van Simba, mijn kat. Ik zucht diep.

‘Stom beest. Ik schrok me kapot. Wat hebben katten toch met dozen?’, vraag ik me hardop af. Van Simba zal ik geen antwoord krijgen. Die vermaakt zich wel in haar nieuwe kartonnen huis.

‘Hou het wel heel hè, vriendje’, zeg ik voordat ik weer richting de woonkamer ga. In de tijd dat ik weg ben geweest, heeft zich in het stadion tientallen kilometers verderop wel iets afgespeeld. Tuurlijk! Ik ben vijf minuten weg en er wordt gescoord. Ach, wat kan mij het schelen. Zolang NEC niet speelt, interes-

seert het me niet veel wie er wint. Ik plof neer op de bank. Heerlijk zo'n vrije zondag.

Op verjaardagen krijg ik vaak de vraag of het goed met me gaat en of ik gelukkig ben. Daar antwoord ik altijd volmondig 'ja' op. Alles loopt op rolletjes. Onlangs kochten mijn vriendin en ik een nieuw huis in Nijmegen. Gewoon, omdat het kan. De afgelopen jaren heb ik geluk in de keuzes die ik maak. Mijn wat vaag klinkende studie 'software engineering' bijvoorbeeld. Nu werk ik als webdeveloper voor verschillende grote bedrijven. Niet een droombaan, maar wel iets waarmee ik veel geld verdien. Dat is ook belangrijk. Ik wil absoluut geen arrogante indruk maken. Ik ben gewoon gelukkig, dat mogen andere mensen best weten. Ik heb een mooi huis, een leuke baan en een geweldige vriendin. Onze relatie is beter dan ooit. We kunnen overal over praten. Als er een probleem is, praten we dat als volwassen mensen uit.

Zes jaar geleden. Toen leerde ik Karlijn kennen. Via internet, dat was helemaal in. Hoewel de meeste mensen die eraan meedoen niet op zoek zijn naar een serieuze relatie, was dat bij ons wel het geval. In eerste instantie nog niet, maar toen we elkaar beter leerden kennen, sloeg de vlam over. We schelen een jaar, houden van dezelfde films en muziek en delen dezelfde soort humor. Al ben ik meer van de droge humor. Als een gesprek stil dreigt te vallen, maak ik een ontzettend flauwe grap waar Karlijn dan veel harder om moet lachen dan ze van tevoren zou denken. Ik vind alles leuk aan Karlijn. Haar lange, donkerblonde haarbos, haar azuurblauwe ogen en haar kleine wipneusje. En dan nog haar prachtige figuur. Karlijn is daar minder tevreden over. Zoals zo veel vrouwen vindt ze zichzelf te dik en daarom gaat ze regelmatig sporten. Ik vind het prima,

zolang ze zich niet uithongert en die glimlach op haar gezicht blijft. Ze heeft zo'n lieve lach. Zo'n aanstekelijk lachje waar je vrolijk van wordt als het tegenzit.

Het leven in ons nieuwe huis bevalt ons prima. Het is een prachtige woning. Lang gezocht, maar uiteindelijk hebben we het gevonden. In het oosten van de stad, een rustige buurt met wat grotere huizen. Een ruime hal bij binnenkomst, gevolgd door een beklede rode trap links, rechts een witte deur naar het toilet en in het midden de deur naar de woonkamer. Bij binnenkomst valt meteen het schilderij van ons twee op. Ik noem het wel eens ons pronkstuk, samen met de tv, die het formaat van het raam bij de woonkamer bijna overtreft. De vloer is van eikenhout laminaat. De muren zijn allemaal wit, behalve die van de tv. Voor het contrast hebben we die donkerbruin gemaakt. Naast de bank, aan de rechterkant, ligt het mandje van Simba. Dat beest ligt er alleen nooit in. Simba is een kat en zoals zo veel katten doet Simba waar ze zelf zin in heeft. Meestal neemt ze plaats op schoot bij Karlijn of bij mij. Verderop in de kamer staat een boekenkast stof te verzamelen en ernaast staat de eettafel er altijd netjes bij. Als ik aan het werk moet op mijn laptop, ga ik meestal daar zitten. De keuken is mijn domein. Karlijn kookt natuurlijk wel eens, maar zij vindt er niet veel aan. Ik vind het geweldig. Een belevenis. Een paar jaar geleden kreeg ik een liefde voor koken, daarom doe ik het ook het vaakst. In de keuken is veel ruimte. Een aanrecht in L-vorm, plus een klein kookeiland. Genoeg ruimte om met een hele familie te koken. Er ligt een strakke granieten tegelvloer. Het aanrecht heeft dezelfde kleur, de kastjes en de koelkast zijn iets lichter grijs.

Terug in de woonkamer wordt de wedstrijd er niet beter op. FC Groningen tegen FC Utrecht. Op papier een leuk affiche, maar ik vind er niet veel aan. Het enige stukje actie, de goal van Groningen, miste ik toen ik Simba's verhuizing naar de werkkamer onderzocht.

De deur gaat open. Karlijn loopt binnen met een volle tas. Een korte kus en ze is al weer in de keuken. Snel de spullen opruimen, want ze moet zo al weer weg. Ik heb alle tijd om te koken. Karlijn gaat de stad in, dus ik maak het eten klaar. Vind ik wel een goede deal, Karlijn de boodschappen, ik het koken. Op het menu staat tagliatelle cremoso con pancetta e funghi. Of gewoon pasta met roomsaus, spek en champignons. Ik vind het leuk om culinair uit de hoek te komen, terwijl ik dat eigenlijk niet ben. Ik hou gewoon van lekker eten en van de Italiaanse keuken. Door tripjes naar Rome en Venetië ben ik veel meer pasta gaan maken. Ik droom nog steeds van een eigen pastamachine, waarmee ik dan op een vrije zondagmiddag verse pasta kan maken. En stiekem ook van een mooi vakantiehuis in Noord-Italië. Een pastamachine is een realistische wens.

Karlijn blijft nog even hangen om te praten over de dag en gaat daarna weer weg. Haar vriendin wacht op haar in de stad. Karlijn shopt graag. Ik blijf het liefst thuis. De enige functie die ik bij het shoppen heb, is het dragen van alle tassen.

'Nou, chef, succes met koken straks', zegt Karlijn. Ze geeft me weer een korte kus en doet de deur achter haar dicht. En zo ben ik weer alleen. Inmiddels is de wedstrijd afgelopen, Groningen wint met 1-0. De volgende begint al. Ik pak mijn laptop erbij en start een spel op. Even iets rustigs doen en me niet bezig houden met mijn drukke werk. Dat komt morgen wel weer.